

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **S. P.**, zastoupený opatrovníkem JUDr. Mgr. Milanem Dočkalem, advokátem se sídlem Plovární 478/1, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 6. 2021, č. j. 60 Az 60/2020 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému opatrovníku žalobce advokátovi JUDr. Mgr. Milanu Dočkalovi **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Usnesením ze dne 8. 12. 2020, č. j. MV-190706-2/OAM-2020, žalovaný zastavil správní řízení o další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 6. 2021, č. j. 60 Az 60/2020 - 66. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku spočívající v přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Má za to, že uvedl nové skutečnosti,

kteří nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Tyto nové skutečnosti svědčí o tom, že může být v případě návratu do vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona, a to v důsledku majetkových sporů při uplatňování svého vlastnického práva v rámci dědického řízení. Okolnosti pronásledování a vydírání ze strany bratra státního zástupce Vinohradovského okresu, který se hodlá na úkor stěžovatele obohatit, neuvedl v předcházejících řízeních, protože měl důvodnou obavu, aby tím nezpůsobil újmu svým sourozencům žijícím na Ukrajině. Bratr státního zástupce je osobou mající značný vliv na místní policii, která stěžovatele křivě obvinila z nelegálního nakládání s drogami. Nové okolnosti svého azylového příběhu neuvedl v předcházejících řízeních rovněž z důvodu, že se domníval, že k udělení mezinárodní ochrany postačí jeho zdravotní potíže. Stěžovatel má za to, že přestože se jedná o další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, nezabývá to správní orgán povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci tak, jak je uvedeno v § 2 a § 3 správního řádu. Krajský soud se bez dalšího ztotožnil se skutkovými zjištěními a nesprávnými právními závěry žalovaného, když nebylo dostatečným způsobem zdůvodněno zejména to, z jakých důvodů byla tvrzení stěžovatele považována za nevěrohodná. Napadený rozsudek krajského soudu je proto nepřezkoumatelný. Nad rámec uvedeného stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil rovněž otázku rozsahu odměny ustanoveného zástupce, když mu nepřiznal odměnu za nahlížení do příslušného soudního spisu jakožto samostatný úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to v rozporu se závěry Ústavního soudu vyplývajícími z nálezu ze dne 9. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 3906/17.

[4] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné

pokračování

pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou. Meritorní přezkum rozhodnutí soudu je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130). V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[9] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal celkem 12 žádostí o udělení mezinárodní ochrany (22. 2. 2011, 29. 1. 2014, 3. 9. 2015, 2. 11. 2015, 26. 10. 2016, 4. 6. 2017, 26. 9. 2017, 22. 11. 2018, 5. 2. 2019, 9. 8. 2019, 12. 3. 2020 a 2. 12. 2020). Jako důvod své první žádosti uvedl obavu z návratu do vlasti, protože se bojí pomsty od člověka, kterého nazývá „klient“ a který se údajně na Ukrajině léčí ze zranění ledvin, které mu stěžovatel měl způsobit, protože mu tento údajně nezaplátil za odvedenou práci. Ve své druhé žádosti stěžovatel zopakoval svou obavu z pomsty od „klienta“ a dále uvedl, že se na Ukrajině nemá kam vrátit a má zdravotní problémy s nohama. Ve své třetí žádosti stěžovatel uvedl stejné důvody neochoty vrátit se na Ukrajinu jako v předchozích dvou žádostech, kdy konkrétně sdělil, že jde o pomstu ze strany „klienta“ a zdravotní stav. Dále doplnil, že by na Ukrajině zemřel, protože by se tam nemohl léčit. Ve své čtvrté žádosti stěžovatel opět uvedl své zdravotní problémy a to, že nemá na Ukrajině kam jít a nemá tam kde bydlet. Rovněž v páté až jedenácté žádosti stěžovatel uváděl naprosto stejné důvody svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu vrátit jako sdělil v předchozích žádostech. Ve dvanácté (nyní posuzované) žádosti o udělení mezinárodní ochrany však stěžovatel uvedl naprosto odlišné důvody odchodu z vlasti a obav z návratu na Ukrajinu, než uváděl v předchozích jedenácti žádostech. Nyní nově uvedl, že po smrti své matky v roce 2007 zdědil v rámci pozůstalosti 3/4 domu, ve kterém však nebydlel. Když se později v domě chtěl stavět, nebyl do něj vpuštěn cizími lidmi. Následně vyšlo najevo, že dům byl bez jeho vědomí prodán. Poté začal dostávat výhrůžky od nového vlastníka domu, který je bratrem náměstka státního zástupce Vinohradovského okresu. Obrátil se proto začátkem roku 2008 na policii, ale ti ho místo pomoci zadrželi a zmlátili. Později proti němu zahájili trestní stíhání a obvinili jej z distribuce drog. Poté, co strávil několik dní na policii, mu bylo sděleno, aby odjel a zapomněl na svůj dům, protože v opačném případě skončí na dlouhou dobu ve vězení. Proto dne 2. 4. 2008 opustil Ukrajinu a nemůže se tam vrátit, protože má strach o svůj život.

[10] K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi*

původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 – 57“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Připustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“ V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval do právní věty: „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“ Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Dle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“ Jak dále konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010 – 76, platí, že „pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

[11] Krajský soud správně identifikoval předmět řízení jako otázku, zda stěžovatel podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a zda se lze s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a téhož zákona důvodně domnívat, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a zákona o azylu. Pokud žalovaný při posuzování další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dospěl k závěru, že tomu tak není, již nebyl povinen provádět pohovor [§ 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Stěžovateli přitom v souladu se zákonem bylo umožněno sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně. Z porovnání stěžovatelových žádostí o udělení mezinárodní ochrany je přitom zřejmé, že tento ve své nynější opakované žádosti uvedl naprosto jiné důvody jejího podání, než jaké uvedl v předchozích jedenácti správních řízeních, tedy potíže s novým majitelem jím zděděného domu a místní policií, přičemž k těmto tvrzeným událostem mělo dojít již v roce 2008 před jeho odjezdem z Ukrajiny. Pokud jde o tyto nově namítané skutečnosti, pak je nutno ve shodě s krajským soudem uvést, že tyto stěžovatel neuvedl v rámci předcházejících řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany, ač tak bezpochyby učinit mohl a měl, neboť nejde o nově vzniklé či nově mu známé skutečnosti, které by v těchto předchozích řízeních nemohl objektivně uvést. Tvrzení stěžovatele, že tak neučinil z důvodu své obavy, aby tím nezpůsobil újmu svým sourozencům žijícím na Ukrajině,

pokračování

a dále z důvodu, že se domníval, že k udělení mezinárodní ochrany postačí jeho zdravotní potíže, lze přitom s ohledem na předešlá správní řízení považovat za účelová. Navíc je třeba poukázat na to, že poté, co byl stěžovatel při kontrole na ubytovně zajištěn policejní hlídkou, neboť provedenou lustrací v dostupných informačních systémech bylo zjištěno, že jde o nežádoucí osobu, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, do protokolu o podání vysvětlení ze dne 27. 11. 2020 stěžovatel výslovně uvedl, že Ukrajina je pro něj bezpečná země a žádné nebezpečí ani trestní stíhání mu tam nehrozí. Tato nová a zjevně účelová tvrzení proto nelze považovat za podstatnou změnu okolností, která by měla vést k opětovnému meritornímu posuzování žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž z písemných informací, které jsou součástí správního spisu, nevyplývá, že by na Ukrajině došlo v mezidobí k zásadní negativní změně politické či bezpečnostní situace, která by vyžadovala opětovné meritorní posouzení žádosti stěžovatele. Žalovaný tedy nepochybil, pokud řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 11a odst. 3 zákona o azylu.

[12] Je třeba poukázat rovněž na to, že stěžovatel pobývá na území České republiky již od roku 2008, přičemž z důvodu jeho dlouhodobého nelegálního pobytu mu bylo orgány policie opakovaně uloženo správní vyhoštění a byl opakovaně za účelem jeho realizace umístěn do zařízení pro zajištění cizinců (naposledy byl zajištěn za účelem správního vyhoštění rozhodnutím Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 27. 11. 2020, č. j. KRPA-303272-13/ČJ-2020-000022-ZZC). Lze proto předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal, aby si legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak správnímu vyhoštění. V jeho jednání tak lze spatřovat účelovost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 - 83).

[13] Na závěr Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 57). Stěžovatel si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Právě instituty právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky jsou určeny pro případy tohoto druhu, když stěžovatel ve správním řízení sám uvedl, že usiluje o legální pobyt v České republice. Pokud má stěžovatel zájem setrvat v České republice a žít zde, je třeba, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

[14] Pokud jde o námitku, že krajský soud měl ustanovenému opatrovníku stěžovatele přiznat odměnu za nahlížení do příslušného soudního spisu jakožto samostatný úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 3 advokátního tarifu, tato je nedůvodná. Jak správně uvedl krajský soud, první nahlížení do spisu je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu třeba považovat za součást úkonu převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, nikoli za samostatný úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f), podle něž se za úkon považuje *prostudování spisu při skončení vyšetřování* (viz usnesení ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40, či rozsudek ze dne 14. 1. 2021, 9 Azs 228/2020 - 53). V tomto konkrétním případě nahlížení do spisu navíc nahrazuje první poradu s klientem, která s ohledem na realizaci vyhoštění stěžovatele na Ukrajinu nemohla proběhnout a která je jinak podmínkou pro přiznání odměny za tento úkon. Poukaz stěžovatele na nález Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 3906/17, je pak nepřijatelný. Ústavní soud se zabýval problematikou přiznání náhrady za úkon nahlížení do spisu v průběhu trestního řízení, přičemž jeho závěry nelze bez dalšího aplikovat na první nahlížení do soudního spisu za situace, kdy je zástupce ustanoven

soudem. Prostudování spisu ve správním soudnictví se pokládá za nezbytný krok na počátku zastupování v řízení, aby se ustanovený advokát s věcí seznámil, nejde tedy o úkon srovnatelný s prostudováním trestního spisu podle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu, k němuž dochází v průběhu trestního řízení. Postup krajského soudu i výše uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy není v rozporu s citovaným nálezem Ústavního soudu.

[15] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[17] Ustanovenému opatrovníku stěžovatele, který je advokátem, Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v částce 3 100 Kč, výdaje nahrazované paušálně v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v částce 300 Kč za tento úkon právní služby a náhrady odvodu daně z přidané hodnoty ve výši 21 % z nahrazované odměny a hotových výdajů, tj. v částce 714 Kč. Celkem tedy odměna činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu